

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 192/12
28.02.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву П.з.с.т. Р. LTD доо Б., поднетом преко пуномоћника В.Ђ.-Б., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 23 У 17360/10 од 30.01.2012. године, са противном странком Републичком агенцијом за телекомуникације Републике Србије, у предмету забране рада радио-станице, у нејавној седници већа одржаној дана 28.02.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА** се пресуда Управног суда 23 У 17360/10 од 30.01.2012. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба П.з.с.т. Р. LTD доо Б., поднета против решења Управног одбора Републичке агенције за телекомуникације број 1-01-345-56/10 од 22.01.2010. године. Наведеним решењем у ставу 1. диспозитива забрањује се, без одлагања, на неодређено време рад радио-станице ТВ П. односно неовлашћено коришћење радио фреквенције 575,25861/580, 75872 MHz (34 канал), имаоцу радио-станице П.з.с.т. Р. LTD доо Б., због непоседовања прописане дозволе за радио-станицу. У ставу 2. диспозитива истог решења је наведено да непоступање по налогу из става 1. диспозитива има за последицу поступак принудног извршења у складу са правилима општег управног поступка, а у ставу 3. је одређено да је ово решење коначно и да ће се објавити на интернет страници Републичке агенције за телекомуникације.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да је оспорено решење донето противно правном схватању Врховног суда Србије исказаном у пресуди У 4516/07 од 04.06.2009. године, јер при доношењу решења

није поступљено по примедбама суда у погледу поступка, будући да подносилац као странка поново није учествовао у поступку контроле радио-емисија и имао могућност да се изјасни о утврђеном чињеничном стању. Такође, материјално-правни прописи наведени у уводу оспореног решења су исти као и у раније поништену, за које је Врховни суд Србије нашао да не дају несумњив правни основ оспореном решењу, али то Управни суд уопште није ценио. Указује да Управни суд није ценио наводе тужбе и дао разлоге због којих сматра да подносилац захтева, као странка, нема право да се упозна са доказима на основу којих је тужени орган одлучио да му забрани право коришћења радио фреквенције, као ни наводе да су координате фреквенције означене у оспореном решењу нетачне и да је оспорено решење противречно извештају контролора радио-емисија од 29.12.2009. године, који је достављен подносиоцу а односи се на имаоца радиостанице СУР П., С.П. пр. из Б., В. Извештај о контроли од 15.12.2009. године, наведен у оспореном решењу, подносилац уопште није ни добио. Наглашава да нису цењени ни наводи да подносилац не користи неовлашћено радио фреквенције за емитовање ТВ програма, будући да има законски правни основ да емитује свој ТВ програм на територији Града Београда, на основу члана 119. Закона о радиодифузији. Затим, истиче да Управни суд није дао ни разлоге за наводе тужбе који се односе на то да одредбе процесног закона на који се тужени орган позвао у образложењу свог решења – чл. 118. и 84. Закона о општем управном поступку нису давале овлашћење туженом да поступак покрене и води без учешћа подносиоца захтева, јер подносилац није лице које туженом није било познато. Даље, наводи да је поднеском од 11.06.2010. године обавестио Управни суд да је у тренутку доношења оспореног решења истекао мандат свим члановима Управног одбора РАТЕЛ-а, осим председнику Управног одбора, па је и то један од разлога због којих је оспорено решење незаконито. Сматра да је тиме што није оценио наводе тужбе Управни суд повредио право подносиоца захтева на образложену судску одлуку, па предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи или укине побијану пресуду.

Противна странка је доставила списе предмета, али не и одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев дозвољен и основан.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је поступио тужени орган доносећи оспорено решење на основу потпуно утврђеног чињеничног стања и уз правилну примену одредби чланова 23, 28. став 2. тачка 3. став 3. и члана 65. став 1. Закона о телекомуникацијама. Ово стога што је у поступку контроле, извршене у складу са чланом 27. наведеног закона, утврђено да тужилац на локацији Земун неовлашћено, без претходно прибављене дозволе за рад, користи радио фреквенцију означену у диспозитиву тог решења, а што је констатовано у извештају контролора радио-емисија број 1-05-3471-548 од 15.12.2009. године.

Међутим, према налажењу Врховног касационог суда, основано се наводима захтева указује да Управни суд у побијаној пресуди није оценио наводе тужбе, чиме је повредио право подносиоца овог захтева на образложену судску одлуку, као елемент права на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Сагласно наведеној одредби члана 32. став 1. Устава Републике Србије, постоји обавеза судова и других државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења да, између осталог, образложе своје одлуке. Судови имају дискрециону оцену у вези с тим које ће аргументе и доказе прихватити у одређеном предмету, али истовремено имају и обавезу да образложе своју одлуку и наведу јасне и разумљиве разлоге на којима су ту одлуку засновали, а у побијаној пресуди се само наводи да у поступку нису учињене битне повреде поступка и да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Подносилац захтева је у поднетој тужби, што понавља и у захтеву, детаљно указао на повреде правила поступка и повреде закона у односу на одлучне чињенице које су од значаја за доношење правилне и законите одлуке у овом управно-судском поступку, које је Управни суд морао да оцени у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима. То су, поред осталог, наводи да тужиоцу није омогућено учешће у поступку, које је иначе прописано чланом 23. став 2. Закона о телекомуникацијама ("Сл. гласник РС" 44/03... 50/09), а на коју се одредбу, између осталих, позвао тужени у уводу оспореног решења. Затим, да у смислу члана 119. истог закона тужилац не користи неовлашћено радио фреквенцију за емитовање ТВ програма, да су координате фреквенција означене у оспореном решењу нетачне, јер не одговарају онима на којима тужилац емитује програм, као и да је оспорено решење незаконито јер је донето од стране чланова Управног одбора РАТЕЛ-а којима је истекао мандат. Тиме што је пропустио да оцени наводе тужбе Управни суд је подносиоцу овог захтева ускратио право на образложену судску одлуку, па је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 28.02.2013. године, Узп 192/12

Записничар,
Гордана Богдановић,с.р.

Председник већа - судија
Снежана Живковић,с.р.